

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.215 van 7 juni 2001
in de zaak A. 66.462/VII-13.540.**

In zake : de n.v. LA ROSTEE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. LA ROSTEE op 20 november 1995 heeft ingediend om de
vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse
minister van leefmilieu en tewerkstelling van
21 september 1995 waarbij :

- het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen tot weigering van de milieuvergunning om aan de Kolkstraat te Sint-Niklaas (Nieuwkerken-Waas) een varkensbedrijf met 2.990 varkens uit te baten, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard,
- het beroepen besluit wordt opgeheven,
- de hernieuwing van de vergunning tot 31 december 2003 wordt verleend voor 2.000 vleesvarkens en de opslag van 2.180 m³ dierlijke mest,
- de vergunning tot uitbreiding met 350 zeugen, 640 vleesvarkens en de opslag van 2.324 m³ mest wordt geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 58.938 van 28 maart 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 3 april 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ph. VAN WESEMAEL die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat I. LAUREYS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 18 november 1977 neemt het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Niklaas akte van de aangifte van het bestaan van een inrichting die als gevolg van het koninklijk besluit van 17 september 1976, gewijzigd bij koninklijk besluit van 6 april 1977, vergunningsplichtig werd als hinderlijke inrichting tweede klasse.

Het betreft met name de aangifte, ingediend door Adhemar DE BOCK, voor het houden van 1.230 gespeende varkens te Nieuwkerken, Kolkstraat 74.

1.2. Op 28 juni 1986 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen aan Adhemar DE BOCK, rechtsvoorganger van de verzoekende partij, een ARAB-vergunning om te Sint-Niklaas (Nieuwkerken), Kolkstraat 74, "een mestvarkensbedrijf met 2.000 dieren te exploiteren".

De vergunning wordt verleend voor een termijn van tien jaar.

Uit bijkomende documenten die de verwerende partij tijdens de schorsingsprocedure op vraag van het auditoraat neerlegde, blijkt wat volgt :

- Adhemar DE BOCK dient op 16 oktober 1984 een vergunningsaanvraag in voor "de uitbreiding of omvorming van een oude vestiging", met name "uitbreiding varkens". Onder de hoofding "toestand die zal voortvloeien uit deze aanvraag", onder de subrubriek "geval van uitbreiding, van omvorming of verandering van zetel", preciseert Adhemar DE BOCK "gespecialiseerd varkensbedrijf voor 2.000 gespeende varkens". Voortgaande op het aanvraagformulier is het

- duidelijk dat de aanvrager een uitbreiding tot in totaal 2.000 varkens beoogde;
- in een aantal attesten is sprake van het exploiteren van een varkensbedrijf met 2.000 gespeende varkens;
 - in het advies van de administratie gezondheidszorg van 4 mei 1985 wordt bij de uitbatingsvoorwaarden gepreciseerd : "maximum aantal dieren : 2.000 (tweeduizend) gespeende varkens";
 - in de nota ten behoeve van de bestendige deputatie, gedateerd 11 juni 1985, en bedoeld als voorbereidend informatiedocument voorafgaand aan het deputatiebesluit van 25 juni 1985, staat te lezen :

"Door dhr. DE BOCK A. uit Sint-Niklaas, wordt een vergunningsaanvraag ingediend tot het uitbreiden te SINT-NIKLAAS van een mestvarkensbedrijf tot 2.000 DIEREN".

1.3. Op 15 juni 1993 wordt een notariële akte opgemaakt waarbij de verzoekende partij een hofstede met percelen land koopt van de echtparen DE BOCK-DE LAET en DE BOCK-DE KERF.

1.4. Op 7 december 1994 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunningsaanvraag in voor de verdere uitbating en reorganisatie van het bedrijf, met name de omvorming naar een gesloten bedrijf.

Het is deze milieuvergunningsaanvraag die aanleiding zal geven tot het thans bestreden besluit. De verzoekende partij wou enerzijds aan de bestaande zeugenstal een nieuwe stal bijbouwen bestaande uit een afdeling voor 139 opfokzeugen, een speenafdeling voor biggen, een kraamafdeling voor 90 productieve zeugen en een voederruimte, en anderzijds wou zij de bestaande biggenstal renoveren.

Het lag in de bedoeling een inrichting te vormen met volgende aantallen vergunningsplichtige dieren :

- 260 + 90 zeugen = 350 zeugen
- 4 beren
- 950 + 1.179 + 388 = 2.517 mestvarkens
- 139 opfokzeugen.

Aldus zou een gesloten bedrijf met 2.990 vergunningsplichtige varkens bekomen worden, waarin enkel eigen biggen afgemest worden.

De aanvraag had ook nog betrekking op de lozing van NHA, opslag van dierlijke mest, en opslag van stookolie.

1.5. Op 30 maart 1995 weigert de bestendige deputatie de gevraagde vergunning.

1.6. Met een beroepschrift van 27 april 1995 komt de verzoekende partij, vertegenwoordigd door haar raadsman, bij de Vlaamse regering in beroep tegen de beslissing van de bestendige deputatie.

1.7. Nadat in het kader van de beroepsprocedure een aantal adviezen werden uitgebracht, wordt op 21 september 1995 het thans bestreden besluit genomen.

Het beroep van de verzoekende partij wordt gedeeltelijk gegrond verklaard : de hernieuwing van de vergunning tot 31 december 2003 wordt verleend voor 2.000 mestvarkens en de opslag van 2.180 m³ dierlijke mest; de vergunning tot uitbreiding met 350 zeugen, 640 vleesvarkens en de opslag van 2.324 m³ mest wordt geweigerd.

De motivering van het bestreden besluit komt samengevat neer op wat volgt :

- Het betreft in casu een aanvraag tot verdere exploitatie en uitbreiding van een bestaande veeteeltinrichting en is dus verenigbaar met de bepalingen van artikel 5.9.3.1., § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (nieuw Vlarem II).

Verdere exploitatie en/of verandering is in principe mogelijk.

- De bestaande inrichting omvat 2.000 mestvarkens.

- De aangevraagde inrichting voldoet niet aan de afstandsregels vastgesteld in artikel 5.9.4.4. van het nieuwe Vlarem II.

- Voor die afstandsregels geldt wel een overgangsregeling, maar omdat de aangevraagde inrichting meer dan 1.800 varkens zal omvatten, kan enkel de overgangsregel van artikel 5.9.4.5., tweede lid, van het nieuwe Vlarem II toegepast worden. Die komt er op neer dat voor de bestaande inrichting de afstandsregels slechts van toepassing worden vanaf 1 januari 2004.

Er kan dan ook slechts een vergunning verleend worden voor 2.000 varkens, zijnde de bestaande inrichting, en zulks tot 31 december 2003.

Voor die 2.000 varkens is een ecologisch verantwoorde mestafzet mogelijk;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift het eerste middel als volgt uiteenzet :

"Eerste middel, genomen uit de schending van de artikelen 1 en 2 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 september 1995 tot wijziging van het Vlarem II-besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni

1995, uit de schending van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, en uit de schending van het continuïteitsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het beginsel van de non-retroactiviteit als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de minister in het bestreden besluit uitdrukkelijk toepassing maakt van meerdere bepalingen uit het Vlarem II-besluit, zoals vastgesteld door de Vlaamse Regering bij Besluit van 1 juni 1995.

Terwijl, eerste onderdeel, dit Vlarem II-besluit werd gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 6 september 1995, dat in een artikel 1 een paragraaf 3 toevoegt aan artikel 7.3.0.2 van het Vlarem II-besluit, stellende dat vergunningsaanvragen die werden ingediend vóór 1 augustus 1995 moeten worden afgehandeld volgens de procedure die van toepassing was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

En terwijl artikel 2 van vermeld Besluit van de Vlaamse Regering van 6 september 1995 stelt dat het besluit uitwerking heeft met ingang van dezelfde datum van 1 augustus 1995.

En terwijl beroepster de milieuvergunningsaanvraag heeft ingediend in de maand december 1994.

En terwijl de minister aldus in het bestreden besluit niet vermocht toepassing te maken van de regels van het Vlarem II-besluit op de aanvraag en het beroep van beroepster.

En terwijl de bestreden beslissing, door dit wel te doen, onwettig is.

Terwijl, tweede onderdeel, het Vlarem II-besluit, dat in elk geval in werking is getreden na het indienen van de aanvraag en het administratief beroep door beroepster, sowieso niet kan toegepast worden op het dossier van beroepster, op straffe van schending van de beginselen van de continuïteit van bestuur en van de non-retroactiviteit van besluiten van de uitvoerende macht.

En terwijl laatstvermeld beginsel uitdrukkelijk is neergeschreven in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, luidens hetwelk de wet enkel kan beschikken voor het toekomstige, wettelijk beginsel waarvan zeker niet in een uitvoeringsbesluit kan worden afgeweken.

En terwijl de rechtsonderhorige die een aanvraag indient om een vergunning te bekomen, er moet kunnen op rekenen dat de reglementering die van toepassing is op deze aanvraag in de loop van de vergunningsprocedure niet zal gewijzigd worden én van onmiddellijke toepassing verklaard worden op de aanvraag, gezien hij alsdan voor voldongen feiten wordt geplaatst waaraan de ingediende aanvraag niet meer kan aangepast worden.

En terwijl dit beginsel reeds uitdrukkelijk werd aanvaard door de Raad van State met betrekking tot

het vorige Vlarem II-besluit (goedgekeurd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 7 januari 1992 en gewijzigd bij Besluit van 31 juli 1992), waaromtrent gesteld werd dat dit niet kon toegepast worden op aanvragen die dateerden van vóór de inwerkingtreding ervan (op 1 januari 1993) (R.v.St. POLFLIET, nr. 46.004, 4 februari 1994).

En terwijl aldus moet aangenomen worden dat de bepalingen uit het huidige Vlarem II-besluit, waaruit zou kunnen afgeleid worden dat dit op een of andere wijze van toepassing zou zijn op aanvragen ingediend vóór de inwerkingtreding van dit besluit -zoals de aanvraag van beroepster- (cfr. bijvoorbeeld artikel 5.9.4.5. van het Vlarem II-besluit) als onwettig moeten beschouwd worden en aldus buiten toepassing moeten verklaard worden.

En terwijl het bestreden besluit, doordat dit is gesteund op een op onwettige wijze toegepast besluit, onwettig is";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden wat volgt :

"Bij het beoordelen van een vergunningsaanvraag beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zelfs het feit dat een inrichting aan alle wettelijke voorschriften voldoet, zoals bieveoorbeeld stedenbouwkundige en planologische voorschriften en milieutechnische normen, betekent geenszins dat een vergunning toch niet kan worden geweigerd. De vergunningverlenende overheid heeft het recht en zelfs de plicht elke aanvraag te beoordelen rekening houdend met alle wettelijke voorschriften maar ook met alle feitelijke gegevens.

De bestreden beslissing maakt geheel terecht -in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt-toepassing van een aantal bepalingen van het VLAREM II-besluit van 1 juni 1995.

De bestreden beslissing van 21 september 1995 diende te worden genomen in toepassing van de nieuwe regeling van VLAREM II. De overgangsbepaling van artikel 7.3.0.2. §3 van VLAREM II, ingevoegd bij het besluit van 6 september 1995 heeft uitsluitend betrekking op de procedure waarvolgens de aanvragen moeten worden afgehandeld.

Het VLAREM-II-besluit van 1 juni 1995 kent een afstandsregel van 500 m vanaf elke stal en/of mest-opslagplaats ten opzichte van elk geurhindergevoelig gebied voor varkenshouderijen vanaf 1800 dierplaatsen in een agrarisch gebied en niet gelegen in een kwetsbare zone en dit in de meest gunstige situatie én met een stalkoncept resulterende in een maximaal aantal waarderingspunten.

Wanneer trouwens de feitelijke gegevens van dit dossier worden bekeken, kan men niet anders dan tot het besluit komen dat de inrichting van verzoekende partij zoals door haar beoogd in haar milieuvergunningsaanvraag (2.990 dierplaatsen) aanleiding zal geven tot overdreven hinder voor het woonuitbreidingsgebied op 325 m van haar inrichting. A fortiori geldt dit voor het woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter dat slechts op 75 m afstand ligt van de stallen en mestopslagplaats.

Het gaat in casu dan nog niet om een stalkoncept resulterende in een maximaal aantal waarderingspunten : één stal heeft een vloer met een roosteroppervlakte van minder dan 50 % én een open nok, een andere stal is niet aangesloten op een filter ter bestrijding van de geurhinder en de andere stallen hebben wél een filter maar een uitlaat van minder dan anderhalve meter boven de nok van de stal.

Bovendien staan binnen een straal van 75 m rond de inrichting van verzoekende partij nog een aantal woningen. De dichtste woning bevindt zich op 20 m (woning van een andere varkensweker) en de volgende op 40 m (particuliere woning). Men kan en moet aannemen dat de bewoners van deze beide woningen zich wat toleranter moeten opstellen tegenover de aanwezigheid van geurcomponenten, aangezien zulks niet ongewoon is voor het agrarisch gebied, maar ook deze tolerantie moet grenzen kennen.

Alleen al op basis van de afstandsregels ingeschreven in VLAREM II en ten overvloede tengevolge het onderzoek ter plaatse door een inspekteur, kon de Minister niet anders dan de vergunning weigeren.

Het eerste middel van verzoekende partij faalt";

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord nog betoogt, dit onder verwijzing naar 's Raads arrest nr. 38.974 van 12 maart 1992, de n.v. VAN LOON, dat het criterium om uit te maken of een bepaling de procedure betreft, bepaald wordt door het antwoord op de vraag of het voorschrift invloed heeft op de afhandeling van de aanvraag, dat dit in casu duidelijk het geval is, aangezien de aanvraag en het beroep door de minister anders afgehandeld werden dan het geval zou geweest zijn indien de regels van het nieuwe Vlarem II-besluit niet waren toegepast; dat, voorts, de verzoekende partij stelt dat de afdeling wetgeving van de Raad van State in het advies dat op 27 december 1994 werd uitgebracht over het ontwerp van

het Vlarem II-besluit uitdrukkelijk heeft gesteld dat het gebrek aan specifieke overgangsregeling het risico zou doen ontstaan "dat het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden worden", doch dat de Vlaamse regering blijkbaar gemeend heeft dit advies niet te moeten volgen, dat daarbij de redenering als zou de nieuwe vastgestelde normering van Vlarem II een lacune invullen, die ontstaan was ingevolge de vernietiging van het eerste Vlarem II-besluit, bezwaarlijk kan worden gevolgd, nu het milieuvergunningsdecreet ook zonder Vlarem II kon worden toegepast; dat, tenslotte, zij nog opmerkt dat, gelet op de vernietiging van het oorspronkelijke Vlarem II, zij niet diende te weten dat het nieuwe Vlarem II op haar zou worden toegepast en dat de toestand perfect vergelijkbaar is met het in het verzoekschrift aangehaalde arrest POLFLIET;

2.1.4.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat de verzoekende partij haar vergunningsaanvraag heeft ingediend op 7 december 1994; dat artikel 7.3.0.2., § 3, van Vlarem II, ingevoegd bij het besluit van 6 september 1995, luidt als volgt :

"De vergunningsaanvragen welke vóór 1 augustus 1995 werden ingediend met toepassing van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, gewijzigd bij de besluiten van 28 oktober 1992 en 27 april 1994, worden afgehandeld volgens de procedure die van toepassing was op het ogenblik van de indiening van de aanvraag";

dat luidens artikel 2 dat besluit in werking trad op 1 augustus 1995; dat voormelde overgangsbepaling uitsluitend betrekking heeft op de procedure op grond waarvan de aanvragen moeten worden afgehandeld; dat de verzoekende partij, die haar milieuvergunningsaanvraag indiende in december 1994, de te dezen toegepaste procedurevoorschriften niet betwist; dat de verzoekende partij ten onrechte de mening is toegedaan dat tot de procedure behoort : de toepassing van de algemene en

sectorale voorwaarden zoals deze zijn vastgelegd in het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (het nieuwe Vlarem II); dat immers de toe te passen milieuvoorwaarden geen invloed hebben op de procedurele afhandeling van de zaak; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

2.1.4.2.1. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat, hangende de milieuvergunningsprocedure, het nieuwe Vlarem II op 31 juli 1995 in werking is getreden en dit ter vervanging van het oude Vlarem II, vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen dat werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 52.260 van 16 maart 1995; dat met de nieuwe Vlarem II-regeling de door de vernietiging ontstane lacune en de ermee gepaard gaande rechtsonzekerheid werd verholpen; dat inzake de procedurele afhandeling met het voornoemd besluit van 6 september 1995 in een overgangsregeling werd voorzien voor wat betreft de vergunningsaanvragen ingediend vóór 1 augustus 1995 en dat ook inzake de toe te passen algemene en sectorale milieuvoorwaarden het nieuwe Vlarem II her en der in overgangsbepalingen voorziet, zoals onder meer wat betreft de verbods- en afstandsregels voor onder andere bestaande varkenshouderijen waartoe de inrichting van de verzoekende partij werd gerekend; dat de verwerende partij, toen zij op 21 september 1995 heeft beschikt op het beroep van de verzoekende partij tegen de in eerste aanleg door de bestendige deputatie getroffen weigeringsbeslissing, ertoe gehouden was de op dat ogenblik geldende regeling toe te passen; dat, immers, behoudens het geval waar uitdrukkelijk bepaald wordt dat een opgeheven en vervangen regeling bij wijze van overgang voor een zekere tijd van kracht blijft, de nieuwe regeling vanaf

het in werking treden ervan, voor de toekomst van toepassing is, ook voor toestanden die onder de gelding van de opgeheven en vervangen regeling zijn ontstaan; dat het inherent is aan een bestuurlijk optreden dat normen worden uitgevaardigd; dat een rechtsonderhorige er niet mag op rekenen dat de overheid voor een bepaald domein dat niet zal doen; dat dit des te meer klemmt wanneer de overheid uitvoering dient te geven aan wettelijke en decretale bepalingen zoals artikel 20 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), waarvan het nieuwe Vlarem II de uitvoering is; dat het ook een noodzaak is dat de overheid die reglementaire bepalingen op een bepaald tijdstip in werking laat treden; dat uiteraard steeds de mogelijkheid bestaat dat die reglementaire bepalingen van toepassing zijn op hangende toestanden; dat een rechtsonderhorige er dan ook rekening mee moet houden dat een bepaalde regeling steeds kan wijzigen en dat op het ogenblik waarop over zijn zaak een beslissing wordt genomen, de overheid verplicht is de op dat ogenblik geldende regeling toe te passen, daar anders die overheid contra legem zou handelen; dat de loutere aanvraag van een milieuvergunning op zichzelf nog geen verworven recht op het verkrijgen van een vergunning inhoudt; dat overigens ook onder de regeling die gold op het ogenblik dat de verzoekende partij haar milieuvergunningsaanvraag indiende, zij er niet zeker kon van zijn dat haar de gevraagde vergunning zou worden verleend; dat ook onder de ARAB-reglementering een milieuhygiënische beoordeling de gevraagde uitbreiding in de weg kon staan; dat dienvolgens het continuïteits-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel niet werden geschaad;

2.1.4.2.2. Overwegende dat het arrest nr. 46.004, POLFLIET, van 4 februari 1994 naar hetwelk de verzoekende partij verwijst niet alleen slechts een

schorsingsarrest betreft, maar dat het bovendien betrekking had op bepaalde bijzondere omstandigheden die absoluut niet gelden voor de onderhavige zaak;

2.1.4.2.3. Overwegende dat het betoog van de verzoekende partij in haar laatste memorie dat de door haar aangehaalde beginselen de zekerheid geven dat het bestaande normenstelsel niet in functie van een concrete aanvraag zal worden gewijzigd, in casu niet relevant is, daar zoals reeds gezegd de nieuwe Vlarem II-regeling werd uitgevaardigd om de door de vernietiging van het vorige Vlarem II ontstane lacune te verhelpen en uitvoering te geven aan artikel 20 van het milieuvergunningsdecreet en zeker niet in functie van de concrete vergunningsaanvraag van de verzoekende partij;

2.1.4.2.4. Overwegende dat aangezien het nieuwe Vlarem II niet terugwerkt in het verleden -artikel 7.3.0.1. bepaalt immers dat het besluit in werking treedt de eerste dag van de maand volgend op de datum van publicatie in het Belgisch Staatsblad-, er geen sprake kan zijn van de schending van het non-retroactiviteitsbeginsel;

2.1.4.2.5. Overwegende dat het argument van de verzoekende partij, gebaseerd op het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State van 27 december 1994, althans wat de onderhavige zaak betreft niet opgaat, vermits het op haar milieuvergunningsaanvraag toegepast artikel 5.9.4.5. van Vlarem II precies in een overgangsregeling voorziet voor bestaande varkenshouderijen;

2.1.4.2.6. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het tweede onderdeel van het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat het tweede middel luidt als volgt :

"Tweede middel, genomen uit de schending van artikel 5.9.4.5. van het Vlarem II-besluit van 1 juni 1995, uit de schending van artikel 159 van de gecoördineerde Grondwet, uit de schending van het rechtszekerheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wegens schending van de verworven rechten, wegens bevoegdheidsoverschrijding, en wegens gemis aan de rechtens vereiste feitelijke grondslag.

Doordat de minister in het bestreden besluit tot 31 december 2003 slechts 2.000 mestvarkens vergunt, stellende dat de vergunning bekomen van het stadsbestuur van Sint-Niklaas bij wege van aktename dd. 18 november 1977 'niet rechtsgeldig' zou zijn, want genomen met 'bevoegdheidsoverschrijding'.

Terwijl de aktename voor 1.230 mestvarkens geldig werd verleend en definitief is, en in hoofde van de titularis van de vergunning ten aanzien van de overheid verworven rechten creëert.

En terwijl deze rechten door beroepster geldig zijn overgenomen van de eerdere uitbater, en het provinciebestuur van deze overname op 20 augustus 1993 akte heeft genomen.

En terwijl het niet aan de overheid toekomt om administratieve beslissingen die in hoofde van de burger rechtscheppend zijn en die niet aangevochten werden en definitief zijn, als 'niet rechtsgeldig' te bestempelen en aldus buiten toepassing te verklaren.

En terwijl de minister dan ook niet wettig kon beslissen dat beroepster enkel nog verder kon uitbaten tot 31 december 2003 op basis van een reeds vergunde toestand van slechts 2.000 varkens";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt wat volgt :

"Op 18 november 1977 had de vorige exploitant DE BOCK een aktename voor 1.230 varkens vanwege het College van Burgemeester en Schepenen te Sint-Niklaas bekomen en dit voor een termijn verstrekkend op 17 november 1997.

Op 16 oktober 1984 was door de Heer DE BOCK een ARAB-vergunningsaanvraag ingediend voor het exploiteren van een varkensbedrijf voor 2.000 gespeende varkens.

In de nota aan de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen dd 11 juni 1985 staat uitdrukkelijk vermeld : 'Door de Heer DE BOCK A. uit Sint-Niklaas wordt een vergunningsaanvraag ingediend tot het uitbreiden te Sint-Niklaas van een mestvarkensbedrijf tot 2.000 dieren, zodat de

vergunde toestand maximaal 2.000 dieren bedraagt i.p.v. 3.230 varkens > 10 weken ... De aktename dd 18 november 1977 is niet rechtsgeldig (> 1000 gespeende varkens)'

Volgens de ARAB-reglementering waren immers varkensstallen > 10 gespeende dieren in de niet aaneengebouwde delen van de gemeenten vergunningsplichtig Tweede Klasse.

Op 28 juni 1985 verkreeg de Heer DE BOCK vanwege de Bestendige Deputatie vergunning voor de exploitatie van een mestvarkensbedrijf met 2.000 dieren voor een termijn verstrijkend op 27 juni 1995.

Ten onrechte blijft verzoekster bij het standpunt dat de aktename van 18 november 1977 rechtsgeldig is gebeurd en t.a.v. haar definitief is. Zij meent dat zij als titularis van de -volgens haar rechtsgeldige- aktename bepaalde verworven rechten heeft ten aanzien van de vergunningverlenende overheden.

'De omstandigheid dat een aanvrager in het verleden bepaalde illegale vergunningen voor een of andere activiteit verkreeg, kan voor het bestuur alleszins geen vrijbrief zijn om in de toekomst andermaal illegale vergunningen te verlenen, en voor de aanvrager kunnen deze illegale vergunningen geen enkele basis bieden om een aanspraak, laat staan een recht, te laten gelden op een nieuwe milieuvergunning'. (E. LANCKSWEERDT, De Milieurechtspraak van de Raad van State, T.M.R. 1995-6 p. 454)

Het tweede middel faalt eveneens";

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord volgende repliek geeft :

"De documenten in het administratief dossier die zouden aantonen dat de vergunning afgeleverd in 1985 voor 2.000 dieren als het ware in de plaats zou komen van de eerdere aktename van 1977, overtuigen niet.

Zo vermeldt het aanvraagformulier dd. 16 oktober 1984 als voorwerp duidelijk 'uitbreiding varkens', en is nergens sprake van een 'uitbreiding 'tot' 2.000 dieren";

2.2.4. Overwegende dat het bestreden besluit op dit punt overweegt wat volgt :

"Overwegende dat de inrichting bij besluit van het College van Burgemeester en Schepenen van Sint-Niklaas van 18 november 1977 vergund werd bij aktename voor 1230 gespeende varkens; dat aktename slechts mogelijk was voor maximum 1000 dieren : dat deze vergunning niet rechtsgeldig is omdat deze met bevoegdheidsoverschrijding werd genomen;

Overwegende dat de inrichting bij besluit van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 28 juni 1985 vergund werd voor 2000 mestvarkens voor een termijn verstrijkend op 27 juni 1995;

Overwegende dat de aanvraag zich bijgevolg opsplitst in enerzijds de hernieuwing van de vergunning voor 2000 vleesvarkens en anderzijds de uitbreiding met 350 zeugen en 650 vleesvarkens;

Overwegende dat de termijn van de lopende vergunning verstrijkt voor 01 januari 2004; dat de verbods- en afstandsregels van de artikelen 5.9.4.3. en 5.9.4.4. van Titel II van Vlarem in dat geval slechts van toepassing worden gesteld op de bestaande inrichting vanaf 01 januari 2004; dat bijgevolg de verdere exploitatie van de eerder vergunde inrichting kan toegelaten worden tot 31 december 2003;

Overwegende dat de eerder vergunde inrichting betrekking heeft op 2000 vleesvarkens; dat bijgevolg hoogstens een vergunning voor 2000 vleesvarkens kan verleend worden";

dat met betrekking tot varkenshouderijen voormelde artikelen 5.9.4.3. en 5.9.4.4. alsmede artikel 5.9.4.5. van Vlarem II voorzien in afwijkingen van verbods- en afstandsregels, afwijkingen die rekening houden met de bestaande toestand -waaronder het aantal vergunde dieren- van de betrokken bedrijven; dat in dit verband de verzoekende partij stelt dat haar inrichting bestaat uit 1.230 mestvarkens, vergund bij akteneming van 18 november 1977, eensdeels en, anderdeels, 2.000 mestvarkens vergund bij het besluit van de bestendige deputatie van 28 juni 1985; dat uit het administratief dossier blijkt dat Adhemar DE BOCK, rechtsvoorganger van de verzoekende partij, op 16 oktober 1984 een formulier "vergunningsaanvraag" heeft ingediend voor "de uitbreiding of omvorming van een oude vestiging", met name "uitbreiding varkens", dat op het formulier onder de rubriek "toestand die zal voortvloeien uit deze aanvraag, geval van uitbreiding, van omvorming of verandering van zetel" de aanvrager preciseert : "gespecialiseerd varkensbedrijf voor 2.000 gespeende varkens", dat in een aantal attesten, overgelegd in het kader van de behandeling van de aanvraag, telkens sprake is van een varkensbedrijf met 2.000 gespeende varkens, dat zowel

het advies van de administratie gezondheidszorg van 4 mei 1985 als de nota ten behoeve van de bestendige deputatie van 11 juni 1985 vermeldt dat het gaat om een uitbreiding tot 2.000 dieren, dat het besluit van de bestendige deputatie van 28 juni 1985 de vergunning toestaat "om ... een mestvarkensbedrijf met 2.000 dieren te exploiteren" en in de algemene voorwaarden bepaalt : "Maximum aantal dieren : 2.000 (tweeduizend) gespeende varkens"; dat uit die documenten samengelezen moet worden aangenomen dat het bestreden besluit terecht als bestaande toestand een bestand van 2.000 varkens heeft aangehouden; dat overigens de verzoekende partij geen enkel document heeft bijgebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de bestaande situatie betrekking had op 3.230 vergunde varkens; dat de vraag of de verwerende partij al dan niet terecht van oordeel was dat de aktename van 18 november 1977 niet rechtsgeldig was, niet relevant is, juist omdat het deputatiebesluit van 28 juni 1985 aan de rechtsvoorganger van de verzoekende partij toeliet uit te breiden tot een totaal van 2.000 varkens; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel middel neemt

"uit de schending van artikel 5.9.8.3. §3 van het Vlarem II-besluit van 1 juni 1995, uit de schending van de artikelen 3 §1, 4 §1, 5, 7, 8, 11, 14, 35, 36 en 37 van het mestdecreet van 23 januari 1991, uit de schending van de artikelen 31 en 32 van het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse Regering van 17 december 1992, uit de schending van artikel 52, 3° van het Vlarem I-besluit, en uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht der bestuurshandelingen.

Doordat de minister in het bestreden besluit, op basis van een advies van de Mestbank binnen de Vlaamse Landmaatschappij, stelt dat beroepster niet voor alle op de inrichting geproduceerde mest bewijst te zullen kunnen zorgen voor een adekwate en milieuverantwoorde afzetmogelijkheid, zodat niet voldaan zou zijn aan het vereiste in artikel 5.9.8.3 §3 van het Vlarem II-besluit.

Terwijl, eerste onderdeel, deze bepaling van het Vlarem II-besluit voorschrijft dat de mest moet

afgezet worden overeenkomstig de bepalingen van het mestdecreet en uitvoeringsbesluiten op een ecologisch verantwoorde wijze.

En terwijl de formulering van deze bepaling uitwijst dat enkel een milieuvoorwaarde wordt opgelegd naar de toekomst toe, die moet nageleefd worden eens de exploitatie wordt aangevat, en geen voorwaarde bevat waarvan de al dan niet afgifte van de milieuvergunning zou kunnen afhankelijk gemaakt worden.

En terwijl in het algemeen kan gesteld worden dat het bestuur niet het recht heeft om van de aanvrager of de indiener van een beroep voorafgaandelijk documenten met betrekking tot de mestafzet te eisen, en het al dan niet voorhanden zijn van deze gegevens bovendien als conditie te stellen voor de afgifte van de vergunning, wanneer geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling zulks uitdrukkelijk toelaat.

Terwijl, tweede onderdeel, beroepster in de loop van de vergunningsprocedure had opgemerkt dat het moeilijk is om contracten met eventuele afnemers van mest af te sluiten, wanneer niet vaststaat dat beroepster deze mest ook effectief zal kunnen leveren, bijvoorbeeld wanneer voor de uitbating geen vergunning zou worden afgeleverd.

En terwijl het leveren en afnemen van mest steeds gebeurt volgens de actuele en plaatsgebonden noodwendigheden, en dus uiteraard onmogelijk maanden of jaren op voorhand kan worden medegedeeld waar de mest zal afgezet worden en wie de afnemer zal zijn, zodat het ook logisch is dat de controle of de mest op verantwoorde wijze wordt afgezet enkel kan geschieden op het ogenblik dat een vervoer van de producent naar een welbepaalde specifieke gebruiker wordt aangegeven bij de Mestbank.

En terwijl in het bestreden besluit op deze pertinente en reële opwerpingen nergens geantwoord wordt.

En terwijl het in het bestreden besluit weergegeven advies van de Mestbank volkomen ondoorgrondelijk en onbegrijpelijk is, nu blijkbaar meerdere gegevens en documenten die beroepster had bezorgd niet onderzocht of besproken werden, en bovendien door de minister erkend wordt dat minstens 11.869 kg P205 als volledig bewezen geacht moeten worden, en 2.000 mestvarkens een equivalent van 10.000 kg P205 produceren.

En terwijl uit deze gegevens toch zou moeten afgeleid worden dat zeker méér dan 2.000 mestvarkens konden vergund worden, temeer nu het een gekend gegeven is dat geen enkel varkensbedrijf continu volzet kan uitgebaat worden, en de minister wél uitgaat van een maximale doorlopende stallenbezetting.

En terwijl het bestreden besluit aldus niet deugdelijk gemotiveerd is.

Terwijl, derde onderdeel, de minister in het kader van een vergunningsprocedure niet a priori kan

stellen dat beroepster niet alle mest op wettelijke wijze zal kunnen afzetten, nu krachtens artikel 11 §1, 3° van het mestdecreet en de artikelen 31 en 32 van het uitvoeringsbesluit van 17 december 1992 finaal nog de mogelijkheid rest om eventuele mestoverschotten aan te bieden bij de Mestbank, die krachtens genoemde artikelen een ontvangstplicht heeft.

En terwijl de minister, door beroepster de milieuvergunning te weigeren omwille van genoemde motieven, op onwettige wijze de regeling voorzien in het mestdecreet naast zich neerlegt.

En terwijl de door de minister gehanteerde normen aldus strijdig zijn met de bepalingen van het mestdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten, die het enige kader vormen waarbinnen de controle op de correcte en verantwoorde mestafzet geschiedt.

En terwijl het mestdecreet in de artikelen 35 en 36 enerzijds en in artikel 37 anderzijds zowel mogelijkheden van toezicht als strafsancties bepaalt die van toepassing zijn onder meer op landbouwers die de in het decreet gestelde regels overtreden";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord reageert als volgt :

"Uw Raad heeft inderdaad in verschillende arresten geoordeeld dat hem geen bepaling bekend is die voorschrijft dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten dient te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten dient over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting geproduceerde dierlijke mest.

Zelfs al bestaat hiertoe in principe geen verplichting, dit neemt niet weg dat heel wat aanvragers mestafzetdocumenten aan het bestuur bezorgen.

Indien de vergunningsaanvrager bij zijn aanvraag of in de loop van de vergunningsprocedure mestafzetdocumenten voorlegt, dient de bevoegde overheid daarmee rekening te houden en ze bij de beoordeling van de zaak te betrekken. (R.v.St. Nr. 50.954, 22 december 1994 SMETS Th.)

Verzoekster heeft bij haar aanvraag én in de loop van de vergunningsprocedure een aantal mestafzetdocumenten voorgebracht. Deze documenten zijn dan ook terecht tot tweemaal toe aan een evaluatie door een gespecialiseerd bestuur, nl. de Vlaamse Landmaatschappij, onderworpen.

Verzoekster heeft kritiek op de motieven in de bestreden beslissing m.b.t. de mestafzet.

Zoals hierboven uiteengezet naar aanleiding van de bespreking van het tweede middel van verzoekster, heeft de bestreden beslissing terecht gesteld dat

slechts 'een vergunning voor hoogstens 2.000 varkens kan worden verleend' en dat 'de mestafzetmogelijkheid voor de inrichting met 2.000 vleesvarkens bijgevolg voldoende gestaafd is; dat een ecologisch verantwoorde mestafzet van de geproduceerde dierlijke mest bijgevolg mogelijk is'.
Ook het derde middel faalt";

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord doet gelden dat het middel wel degelijk de nodige relevantie vertoont, nu de milieuvergunningsaanvraag op 2.990 dieren sloeg en dat, zoals de Raad van State in het arrest nr. 60.341 van 20 juni 1996 bekleemtoonde, artikel 5.9.8.3, § 3, van Vlarem II geen grond verschaft om een milieuvergunning te weigeren op basis van overwegingen die verband houden met de mestafzet;

2.3.4. Overwegende dat het derde middel betrekking heeft op de overweging in het bestreden besluit "dat niet alle op de inrichting geproduceerde dierlijke mest op een ecologisch verantwoorde wijze kan afgezet worden; dat de inrichting slechts gedeeltelijk verenigbaar is met de (desbetreffende) bepalingen van artikel 5.9.8.3., § 3, van Vlarem II"; dat deze overweging enkel betrekking had op de vergunningsaanvraag voor de exploitatie voor 2.990 varkens; dat bij het tweede middel is vastgesteld dat het bestreden besluit terecht stelt dat slechts "een vergunning voor hoogstens 2.000 varkens kan worden verleend"; dat met betrekking tot de aldus beperkte inrichting het bestreden besluit stelt "dat de mestafzetmogelijkheid voor de inrichting met 2.000 vleesvarkens bijgevolg voldoende gestaafd is; dat een ecologisch verantwoorde mestafzet van de geproduceerde dierlijke mest bijgevolg mogelijk is"; dat, hiermee rekening gehouden, het middel een kritiek betreft op een niet pertinente overweging in het bestreden besluit en aldus niet dienend is;

2.4.1. Overwegende dat het vierde middel wordt genomen

"uit de schending van artikel 7 van het Décret d'Allarde van 2-17 maart 1791, uit de schending van de artikelen 3, 11 §1, 12 §1 en 20 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, uit het ontbreken van rechtens vereiste feitelijke grondslag, uit de schending van het continuïteitsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en met toepassing van artikel 159 van de gecoördineerde Grondwet.

Doordat de minister in de bestreden beslissing de milieuvergunning slechts gedeeltelijk en voor een korte termijn aflevert, met verwijzing naar artikel 5.9.4.4 van het Vlarem II-besluit in hetwelk voor een inrichting als deze die beroepster heeft aangevraagd een 'minimumafstand' van 500 meter ten aanzien van 'hindergevoelige gebieden' zou bepaald zijn.

En doordat in het bestreden besluit wordt vastgesteld dat deze 'minimumafstand' overschreden zou zijn ten opzichte van een woongebied op slechts 75 meter en een woonuitbreidingsgebied op 325 meter.

Terwijl deze in het Vlarem II-besluit opgelegde afstandregel blijkbaar bedoeld is als bijzondere milieuvoorwaarde zoals voorzien in artikel 20 van het milieuvergunningsdecreet, doch dergelijke bijzondere voorwaarde in werkelijkheid de grenzen van uitvoering van het decreet ver te buiten gaat, door verbods- en afstandsbepalingen in te voeren die indruisen tegen hogere bepalingen en andere artikelen van het decreet zelf.

En terwijl bijvoorbeeld elk concreet onderzoek naar de hinder voor mens en leefmilieu, hetgeen nochtans de ratio legis vormt van het milieuvergunningsdecreet (cfr. ook artikel 3 van het decreet), totaal overbodig wordt, nu het volstaat een abstracte beoordeling te maken aan de hand van criteria die met de concrete gegevens van het dossier niets meer te maken hebben.

En terwijl een evaluatie van het dossier leert dat het woongebied en het woonuitbreidingsgebied waarvan de minister in het besluit gewag maakt, beide gesitueerd zijn in zuidelijke tot zuidwestelijke richting ten opzichte van de inrichting van beroepster (zie copie van het gewestplan in bijlage), derwijze dat overdreven geurhinder niet te vrezen is.

En terwijl de inrichting bovendien nog van het woongebied gescheiden is door een ander veebedrijf met varkens- en runderstallen, gelegen aan dezelfde kant van de Kolkstraat (zie topografische kaart in bijlage).

En terwijl ook het provinciebestuur van Oost-Vlaanderen in de bouwvergunningsbeslissing dd. 30 maart 1995 nog had vastgesteld 'dat de

bouwplaats in de onmiddellijke omgeving omringd wordt door een aantal boerderijen en voornamelijk akkers', en dus gelegen is in een typisch agrarische omgeving.

En terwijl uit geen enkele passage in het besluit kan blijken dat enig concreet onderzoek door het bestuur werd gevoerd aangaande de concrete ligging van het bedrijf en de milieuhinder die het bedrijf van beroepster werkelijk zou kunnen veroorzaken, hoewel artikel 3 van het milieuvergunningsdecreet de reglementering duidelijk kadert in het raam van de hinder voor mens en leefmilieu.

En terwijl de bestreden beslissing ertoe strekt aan beroepster een beperking op te leggen van de wettelijk gewaarborgde vrijheid van handel en nijverheid die onaanvaardbaar is, omdat deze geen steun vindt in enig element van milieuhinder.

En terwijl de Raad van State reeds in eerdere arresten benadrukte dat een beslissing over een exploitatievergunningsaanvraag moet steunen op een individueel onderzoek van de concrete aanvraag, rekening houdende met de aard en ligging van de inrichting (R.v.St. BOUCKAERT, nr. 35.292, 28 juni 1990 en nr. 35.831, 13 november 1990; vgl. R.v.St. n.v. VERDEGEM, nr. 37.329, 27 juni 1991).

En terwijl ook niet is in te zien hoe het kan dat het bestuur nog in 1985 vergunning verleent voor een uitbreiding van het bedrijf met 2.000 varkens, in het besluit uitdrukkelijk stellende dat naar aanleiding van een plaatsbezoek geen noemenswaardige hinder werd vastgesteld, en dat tien jaar later de hinder plots te groot zou worden, zonder dat daar ditmaal enige concrete aanwijsbare grond voor bestaat";

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop in haar memorie van antwoord als volgt reageert :

"Verzoekster verwijt de bestreden beslissing dat zij een abstracte beoordeling maakt aan de hand van criteria die met de konkrete gegevens van het dossier niets meer te maken hebben.

Zoals uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel is overdreven geurhinder voor de nabijgelegen hindergevoelige gebieden (woongebied ander dan met landelijk karakter en woonuitbreidingsgebied) wel degelijk een reëel risico.

De omstandigheid dat op enkele tientallen meters van de inrichting van verzoekster zich nog een andere veehouderij (bevindt) doet hieraan niet af, wel integendeel.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, is de vergunningsaanvraag wel degelijk het voorwerp geweest van een individueel en konkreet onderzoek, rekening houdend met de aard en de ligging van de inrichting, o.m. door een onderzoek ter plaatse.

De korrekte toepassing in casu van de afstandsregels vervat in VLAREM II maakte trouwens elke konkreet onderzoek naar de hinder voor de mens (en) het leefmilieu zoals bedoeld door het milieuvergunningendekreet overbodig.

Het vierde middel faalt als de andere";

2.4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert dat de afstandsbepalingen van Vlarem II te lineair zijn en onvoldoende rekening houden met de gegevens zoals deze zich ter plaatse aanbieden en dat in een dergelijk geval deze afstandsregels moeten getoetst worden aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals onder meer het redelijkheidsbeginsel;

2.4.4.1. Overwegende dat artikel 20 van het milieuvergunningsdecreet, zoals gewijzigd door artikel 49 van het decreet van 22 december 1993 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994, ten tijde van het uitvaardigen van het nieuwe Vlarem II, luidde als volgt :

"De Vlaamse regering wordt gemachtigd algemene of per categorie van inrichting geldende milieuvoorwaarden uit te vaardigen, waarvan ze, indien om technische redenen noodzakelijk, bij gemotiveerd besluit kan afwijken.

Met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu kunnen deze milieuvoorwaarden bepalingen bevatten die de toelaatbaarheid van bepaalde inrichtingen in sommige gebieden beperken of verbieden.

De vergunningverlenende overheid kan bij het verlenen van een vergunning bijzondere exploitatievoorwaarden opleggen met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu";

dat die bepaling rechtsgrond biedt voor de verbods- en afstandsbepalingen vervat in de artikelen 5.4.9.3, 5.4.9.4 en 5.4.9.5 van het nieuwe Vlarem II; dat blijkens de parlementaire voorbereiding van vorenstaand artikel (Gedr. st., Vl. Raad, 1993-194, nr. 415/1, p. 19. nr. 415/12, p. 23) het de bedoeling van de decreetgever was ondubbelzinnig tot uiting te laten

komen dat ook gebiedsgebonden afstandsregels kunnen worden gehanteerd bij het beoordelen van milieuvergunningaanvragen; dat dienvolgens het betoog van de verzoekende partij dat de gehanteerde afstandsregel de uitvoering van artikel 20 van het milieuvergunningsdecreet ver te buiten zou gaan niet opgaat;

2.4.4.2. Overwegende dat het door de verzoekende partij geschonden geacht recht op vrijheid van handel en nijverheid niet als een absoluut recht kan worden opgevat en dat om redenen van algemeen belang die vrijheid aan beperkingen kan worden onderworpen; dat het doel dat door de artikelen 5.9.4.3, 5.9.4.4 en 5.9.4.5 van Vlarem II wordt nagestreefd kennelijk bestaat in de bescherming van de mens en het leefmilieu; dat niet blijkt dat de daarin vastgelegde afstandsregels kennelijk onredelijk zijn; dat zij dan ook niet buiten toepassing moeten worden gelaten wegens strijdigheid met het redelijkheidsbeginsel;

2.4.4.3. Overwegende dat het betoog van de verzoekende partij dat het hanteren van reglementair vastgelegde verbods- en afstandsregels onwettig is daar zulks een concrete toetsing van een milieuvergunningaanvraag in de weg staat, voorbijgaat aan het sub 2.4.4.1. geciteerd artikel 20, tweede lid, van het milieuvergunningsdecreet met inbegrip van de ondubbelzinnige wil van de decreetgever om in bepaalde gevallen algemene toetsingscriteria te hanteren bij het beoordelen van een vergunningaanvraag en om in bepaalde gevallen uitsluitend op grond van die algemene criteria een milieuvergunningaanvraag af te handelen;

2.4.4.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het vierde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven juni tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.